

recensie theater

Oorlog en Vrede is een joyeus en vaardig theaterfeestje ★★☆☆☆

De Tolstoj-scènes in deze ultrabeknopte *Oorlog en Vrede* zijn charmant en meeslepend, voorzien van snedig commentaar.

[Herien Wensink](#) 26 mei 2019, 17:12

Kim Karssen en Florian Myjer in 'Oorlog en vrede'. Beeld Bas de Brouwer

Oorlog en Vrede

★★★☆☆

Theater

Door Florian Myjer ism Frascati Producties

23/5, [Frascati, Amsterdam](#). T/m 29/5, tournee in het najaar

De inzet is *Oorlog en Vrede*, voor minder doen ze het niet. Theatermakers Kim Karssen en Florian Myjer willen Groots en Meeslepend leven, zoals in dat bruisende, wervelende Rusland van Tolstoj, begin 19de eeuw. Ja, deze twee twintigers anno 2019 verlangen intens

naar adellijke intriges; naar ruisende japonnen, champagne, duels, paardenkoetsen en mantels van sabelbont. Maar bovenal smachten ze naar de grote emoties die Tolstoj beschrijft: voortdurend verliefd worden, of juist eindeloos onbeantwoord verlangen. Verloofd zijn en je verloofde vervolgens een jaar niet zien. Per ongeluk je vriend doodschieten. Gewond, maar wel als held, terugkeren uit een oorlog. Zaken kortom waarvan deze twee in onze tijd alleen maar kunnen dromen.

Uit de talloze meanderende verhaallijnen van *Oorlog en Vrede* kozen Karssen en Myjer twee personages aan wie ze zich spiegelen: de vrienden Andrej en Pierre. Waar nodig spelen ze ook andere personages, zoals Natasja Rostova, haar nichtje Sonja of Napoleon. Enig decorstuk is een metershoge langwerpige kist, die openvouwt als een reusachtige roman. Daar toveren de spelers de nodige kledingstukken uit tevoorschijn, belangrijke attributen zoals duelleerpistolen en natuurlijk bergen nepsneeuw.

Kim Karssen en Florian Myjer in Oorlog en Vrede. Beeld Bas de Brouwer

Met het deels naspelen, deels navertellen van een ultrabeknopt extract uit Tolstojs epos, proberen de twee te ontdekken wat er ontbreekt in hun eigen leven. Grote passie, avonturen, extreme ontberingen, ja, oorlog misschien wel. Want kun je de belangrijke dingen in het leven wel waarderen, als je nooit tegenspoed hebt gekend? De makers wisselen met veel vaart en schwung tussen de Tolstoj-scènes en dit soort levensvragen.

Die Tolstoj-scènes zijn charmant en meeslepend. Inventief, vlot en geestig gespeeld, boordevol frisse anachronismen ('spoiler'!) en meteen voorzien van snedig commentaar in leuke een-tweetjes met het publiek. Het zijn allebei beminnelijke performers, maar [Myjer is merkbaar de publiekslieveling](#), die kwikzilveren verschijning met zijn vlinderende handen die de schijn van verlegenheid paart aan een vrijpostig charisma. Hij is tegelijkertijd de knappe Russische graaf, erfgenaam van een groot familiekapitaal, en een nerdy onhandige millennial anno nu. In sommige scènes lopen de twee naadloos in elkaar over. Het ene moment is Myjer een aarzelende puber in homobar Bonaparte, het volgende is hij Natasja die door haar Andrej wordt bepoteld in een steegje. Deze adellijke droomwereld is zijn fantasie, zijn utopie, dat voel je.

Kim Karssen en Florian Myjer in Oorlog en Vrede. Beeld Bas de Brouwer

Volgens beproefd recept stappen de acteurs uiteindelijk helemaal uit hun rollen, om als Kim en Florian te kibbelen over leven en kunst. Engagement of escapisme is de vraag. Karssen wil de barricaden op, terwijl Myjer zich het liefst verschuilt in zijn huisje. Deze wending voelt helaas iets te voorspelbaar, en er staat in hun conflict te weinig op het spel. De levensvragen en mogelijke antwoorden die ze opwerpen zijn een tikje naïef en onvoldoende doordacht. Echt persoonlijk of verrassend wordt dit deel niet. Wat resteert is een vaardig en joyeus theaterfeestje van twee grote talenten.